CHƯƠNG 2351

Hạ Nhân mất lý trí

Hạ Nhân không mời hắn ngồi, vậy mà Tiêu Tri Ngộ đã tự kéo một chiếc ghế ngồi xuống đối diện Hạ Nhân.

Hắn nghiêm mặt nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân đưa tay lấy ấm trà trên quầy, rót cho mình một chén.

Tiêu Tri Ngộ còn tưởng Hạ Nhân cũng sẽ rót cho hắn một chén, nào ngờ tên này chỉ rót cho mình, sau đó cứ chép miệng uống.

“Tiêu Tri Ngộ... ngươi tin ta không?” Hạ Nhân mỉm cười nhìn Tiêu Tri Ngộ.

Đồng thời, chén trà trong tay cũng được đặt lên mặt quầy.

“Phù...” Hạ Nhân thở ra một hơi thật sâu, nói: “Thật ra... ta tham gia lần tỷ thí này không phải vì danh, cũng chẳng phải vì lợi!”

“Ta đã sống ở đây rất nhiều nguyên rồi. Đại tỷ thí Vấn Đỉnh cứ trăm nguyên tổ chức một lần, nếu muốn tham gia thì ta đã tham gia từ lâu, cũng đã đoạt quán quân từ cả triệu năm trước rồi!”

“Ta vốn chẳng có chút ham muốn nào với việc tham gia cả!”

Tiêu Tri Ngộ nói: “Tin... nhưng lần này vì sao ngươi lại tham gia?”

Hạ Nhân nói: “Đơn giản thôi... là Đan Đế lão nhân gia đích thân điểm danh bảo ta đi, ta có thể không đi sao?”

“Dù thế nào ta cũng không thể làm mất mặt lão nhân gia ông ấy, đúng không?”

Tiêu Tri Ngộ nói: “Đúng là vậy!”

Hạ Nhân tiếp tục nói: “Cho nên ban đầu ta chỉ định... khụ khụ, ứng phó qua loa một chút thôi!”

“Nhưng lúc kiểm tra lần đầu, ta không khống chế tốt cường độ thần niệm, nhất thời dùng quá tay, thế là giành hạng nhất, thành ra có chút cưỡi lên lưng cọp khó xuống!”

“Ha ha ha ha...” Tiêu Tri Ngộ cười lớn nói: “Tiểu hữu Thái Hư, cưỡi lên lưng cọp khó xuống cũng không sao, ngươi xem... lão phu mang ghế đến cho ngươi đây!”

“Chỉ cần ngươi chịu xuống, lão phu sẽ giúp đỡ bất cứ lúc nào!”

“Không xuống được nữa rồi!” Hạ Nhân khoát tay.

“Tại sao?” Tiêu Tri Ngộ ngẩn người!

Hạ Nhân nói: “Thật ra, nếu lần trước ngươi đến, không phải vừa xuất hiện đã lập tức tung một kiếm định chém giết ta, mà chịu nói chuyện đàng hoàng với ta, chắc chắn ta sẽ đồng ý điều kiện của ngươi, sau đó nhường ngôi quán quân Địa bảng cho Tiêu Hiểu Nguyệt nhà các ngươi!”

“Ngươi biết tại sao không?” Nụ cười trên mặt Hạ Nhân có phần giễu cợt.

Tiêu Tri Ngộ nói: “Không biết!”

Hạ Nhân nói: “Bởi vì vốn dĩ ta đã định đến cửa thứ hai sẽ ứng phó qua loa, lén lấy một thành tích không cao không thấp là được rồi!”

“Các ngươi mà thành tâm cầu xin ta, tặng ta chút lợi ích, chẳng phải ta chỉ cần thuận nước đẩy thuyền thôi sao?”

“Nhưng lão già nhà ngươi thì hay rồi, vừa tới đã tặng ta một đòn công kích thần niệm!”

“Tiêu gia các ngươi, đúng là hơi thiếu đạo nghĩa đấy!”

“Lão Tiêu, ngươi cứ nói đi, người hôm đó có phải ngươi không?”

“Hề hề hề...” Tiêu Tri Ngộ cười khẽ, nói: “Đạo hữu Thái Hư, có những lời nói rõ ra thì chẳng còn thú vị nữa!”

“Được, vậy ta hiểu rồi!” Hắn tiếp tục nói: “Lão Tiêu gia các ngươi đúng là chẳng có chút nhân tính nào!”

“Vì một suất danh ngạch cỏn con mà không tiếc ra tay đánh lén, lấy mạnh hiếp yếu chém giết một sinh mạng vô tội!”

“Thần giới sao lại có thể có hạng người vô liêm sỉ như các ngươi chứ?”

“Phù...” Bị Hạ Nhân chỉ thẳng vào mặt mắng, Tiêu Tri Ngộ ngồi không yên nữa. Hắn đứng dậy nhìn Hạ Nhân, hỏi: “Đạo hữu Thái Hư... chuyện trước kia nhắc lại cũng chẳng có ý nghĩa gì!”

“Lần này Tiêu gia chúng ta là thật lòng!”

“Muốn danh hay muốn lợi, ngươi cứ tùy ý chọn. Chỉ cần là chuyện Tiêu gia chúng ta làm được, đều có thể!”

Hạ Nhân nói: “Ta vẫn câu nói đó... ngươi đưa ta một kiện thần khí cửu phẩm, ta thật sự không kén chọn, trung phẩm hay hạ phẩm đều được, loại phòng ngự, công kích hay phụ trợ gì cũng được!”

“Điều kiện ta đã nới rộng đến mức này rồi, đủ thành ý rồi chứ?”

“Còn chuyện gì đó... tỳ nữ, thị thiếp hay đạo lữ của ngươi... ta cũng không có hứng thú!”

“Ngươi chỉ cần kiếm cho ta một kiện thần khí cửu phẩm là được!”

“Ngươi...” Tiêu Tri Ngộ nổi giận: “Ngươi ngươi ngươi... thế mà còn gọi là có thành ý à?”

Hạ Nhân nói: “Tiêu Tri Ngộ, ngươi đừng cho rằng ta mở miệng đòi thần khí cửu phẩm của ngươi là quá đáng, ngươi thử suy nghĩ kỹ đi!”

“Có phải ta đã mất một tấm thần phù cửu phẩm không?”

Hắn xòe tay với Tiêu Tri Ngộ.

“Được...” Tiêu Tri Ngộ nói: “Cho dù điều ngươi nói là thật, ngươi đã mất một tấm thần phù cửu phẩm, nhưng giá trị của một tấm thần phù còn lâu mới sánh được với một kiện thần khí cửu phẩm!”

“Ừ!” Hạ Nhân nói: “Điều này ta biết!”

“Một tấm thần phù đương nhiên không thể sánh với một kiện thần khí cửu phẩm!”

“Nhưng vấn đề là, một tấm thần phù cửu phẩm này chỉ là tổn thất của riêng ta!”

“Ngoài tổn thất đó ra, giữa ngươi và ta còn có một phần nhân quả sát nhân!”

“Chuyện này ngươi không quên chứ?”

“Phần nhân quả này, ngươi định dùng gì để đền bù?”

“Ta bảo ngươi dùng một kiện thần khí cửu phẩm để đền bù đã là nể mặt Tiêu Tri Ngộ ngươi lắm rồi!”

“Tiêu Tri Ngộ, ngươi sẽ phải cảm ơn ta vì một kiện thần khí cửu phẩm đấy!”

“Nếu không có nó, sau này vào một thời điểm nào đó, nhất định ngươi sẽ hối hận!”

“Ta hối hận cái con khỉ...” Tiêu Tri Ngộ hét lên. Lần này hắn cũng chẳng giả vờ nữa.

Nếu đã không thể thương lượng, vậy thì giết chết ngươi!

Một thanh phi kiếm thần niệm bay ra khỏi thức hải của hắn, dùng toàn bộ sức mạnh, hung hăng đâm vào thức hải Hạ Nhân.

Hạ Nhân hét lớn một tiếng “a”, sau đó lại cười tủm tỉm nhìn Tiêu Tri Ngộ.

“Không sao?” Tiêu Tri Ngộ nhìn Hạ Nhân lúc này, dường như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của hắn.

“Ầm...” Thanh phi kiếm thần niệm thứ hai lại ngưng tụ rồi bay ra từ thức hải hắn, đánh thẳng vào thức hải Hạ Nhân.

“A...” Hạ Nhân vẫn ngồi trên ghế, nhìn Tiêu Tri Ngộ, sau đó miễn cưỡng kêu một tiếng “a” như thể chỉ đang ứng phó.

“Lại đây...” Tiêu Tri Ngộ hít sâu một hơi, ném ra thanh phi kiếm thứ ba!

Đến tiếng “a” thứ ba này, Hạ Nhân đã chẳng còn chút sức lực nào, giọng cũng nhỏ đi nhiều, tựa như lời diễn tiếp.

“Đáng chết, đáng chết, đáng chết...” Sau ba lần toàn lực công kích, thần niệm của Tiêu Tri Ngộ đã tiêu hao hơn một nửa.

Nếu là Thần Hoàng bình thường, ba đòn công kích thần niệm này gần như có thể vét sạch thức hải.

Hắn là một thần đan sư cao giai, thần niệm mạnh mẽ vô cùng.

“Lại đây... ta không tin nữa...”

Đòn công kích thần niệm thứ tư bay ra.

Theo Tiêu Tri Ngộ thấy, lần này chắc chắn sẽ thành công.

Đại ca ta đã nói rồi, thần phù thông thường chỉ có thể ngăn cản ba lần công kích. Ngươi đã cản được ba lần, vậy lần thứ tư này chẳng lẽ ngươi vẫn còn chịu đựng được sao?

“A...” Hạ Nhân lại khẽ hé miệng kêu một tiếng “a”.

“Vẫn chưa chết?” Tiêu Tri Ngộ sắp phát điên rồi...

Lần này hắn lập tức chống đỡ hai thanh phi kiếm công kích thần niệm, chém về phía Hạ Nhân.

“A... a...” Hạ Nhân rất phối hợp, lại kêu thêm hai tiếng “a”.

Lúc này, thức hải của Tiêu Tri Ngộ cũng sắp khô kiệt, bất kể thế nào hắn cũng không thể phát ra đòn công kích thứ bảy. Hắn chẳng khác nào một con bò đực bị chọc giận!

Sự qua loa và đối phó của Hạ Nhân đã khiến hắn hoàn toàn mất đi lý trí.

Một đòn ngưng tụ toàn bộ sức mạnh tu vi cả đời ở Thần Hoàng cảnh của hắn lập tức vỗ thẳng về phía Hạ Nhân.

Đôi mắt Hạ Nhân khẽ co lại, sau đó trực tiếp thi triển Hư Không Tật Động, chớp mắt hiện ra ở nơi cách đó một trăm nghìn trượng.

Lấy cửa hàng của Hạ Nhân làm trung tâm, năng lượng vô cùng vô tận hóa thành những luồng sáng chín màu hữu hình, mang theo khói bụi cuồn cuộn, cuốn theo vô số kiến trúc xông ra bốn phía.

Trong phút chốc, hàng tỷ tỷ công trình kiến trúc hóa thành phế tích.

Uy lực này mạnh hơn đòn công kích khi trước của Thái Huyền quá nhiều.

Bởi vì Thái Huyền đã thu liễm công kích, hơn nữa còn chưa dùng toàn lực.

Còn tên Tiêu Tri Ngộ này thì đã dùng toàn lực.

CHƯƠNG 2352

Lão Tào gánh tội

Một chưởng của Tiêu Tri Ngộ giáng xuống không những không đánh trúng Hạ Nhân, mà ngược lại, dưới sự cuộn trào của thần lực bản thân,瞬间 xé nát toàn bộ kiến trúc xung quanh.

Lúc này, cơn phẫn nộ mất lý trí của hắn cũng dần tan biến.

Khói bụi cuồn cuộn cuốn theo sức mạnh hùng hồn vẫn tiếp tục lan ra bốn phía.

“Xong rồi… xong thật rồi…”

Nhìn cảnh tượng trước mắt, toàn thân Tiêu Tri Ngộ run rẩy: Lần này e rằng lão tử thật sự phải chết rồi.

Nhưng hắn khẽ liếc mắt, lại phát hiện Hạ Nhân đang đứng giữa hư không.

Tên này lập tức giận dữ bốc lên từ đáy lòng, ác ý nảy sinh trong gan ruột: Đằng nào lão tử cũng chết, hôm nay cứ đập chết ngươi trước rồi tính!

“Thái Hư… chết… cho ta…” Tiêu Tri Ngộ nghiến răng nói ra một câu, đang định giơ tay đánh về phía Hạ Nhân.

Kết quả, một luồng thần lực từ trên trời giáng xuống, không những lập tức phong bế công kích của Tiêu Tri Ngộ, mà còn khóa chặt cả dư chấn của đòn công kích trước đó!

Khi Thần Đế hạ xuống, phạm vi ba vạn trượng trong một góc thành này đã hóa thành phế tích.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh!

Vô số linh hồn tụ lại, hóa thành oán khí vô cùng vô tận, lao về phía Tiêu Tri Ngộ mà cắn xé.

“Đi…” Đan Đế quát lớn một tiếng, trong lúc tay áo phất động, một luồng sức mạnh hùng vĩ bay ra, định xua tan đám mây oán khí do vô số linh hồn tạo thành.

“Cái này…” Đan Đế cau mày: “Oán khí thật hùng hậu!”

“Mở ra…” Đan Đế chỉ có thể tạm thời dựng lên một vòng bảo hộ, che chở Tiêu Tri Ngộ bên trong.

Lúc này, những Thần Đế khác lần lượt kéo đến.

Cuối cùng, phải đến bảy tám vị Thần Đế cùng thi triển pháp lực mới xua tan được mây oán khí trong thành.

Có điều, tuy mây oán khí đã bị xua tan, nơi này cũng đã biến thành một vùng đất chết.

Ngay cả Hạ Nhân nhìn thấy cũng sợ hãi không thôi: Sức mạnh của chúng sinh thật sự quá lớn.

Năm xưa ở Tiên giới, hắn từng cảm nhận một lần, lần này cũng vậy.

Dù sao một chưởng của Tiêu Tri Ngộ đã đánh chết quá nhiều người.

Không ngừng có người hóa thành lưu quang, bay tới từ bốn phương tám hướng.

Tuy trong thành không cho phép phi hành, nhưng hiện giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, đệ tử của các Thần Đế bay tới cũng chẳng có gì lạ.

Sắc mặt Đan Đế đen sì, nói: “Thiên Hồng, mấy người các ngươi ở lại xử lý hiện trường, cố gắng xua tan oán khí nơi này!”

Đan Đế phất tay, dẫn theo Tiêu Tri Ngộ và Hạ Nhân rời đi.

Mọi người đi tới trong thần cung của Đan Đế.

Đan Đế ngồi ở vị trí chủ tọa, những phụ thần khác cũng lần lượt ngồi xuống.

Lần này đi theo tới đây còn có lão tổ Tiêu Tri Quân của Tiêu gia.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đan Đế nhìn Tiêu Tri Ngộ, nói: “Ngươi nói đi!”

Toàn thân Tiêu Tri Ngộ run rẩy, lúc này đã không biết nên nói gì.

Đan Đế lại quay đầu nhìn Hạ Nhân: “Thái Hư, ngươi nói đi!”

“Vâng!” Hạ Nhân chắp tay, nói: “Nhị tổ Tiêu gia Tiêu Tri Ngộ đột nhiên giáng xuống cửa hàng của ta, hỏi ta muốn danh hay lợi, Tiêu gia bọn họ đều có thể đáp ứng. Chỉ cần ta rút khỏi cuộc tỷ thí sắp tới, để Tiêu gia bọn họ một nhà độc chiếm cả ba bảng, bọn họ sẽ đưa cho ta những thứ tương ứng!”

Lời này vừa nói ra, Tiêu Tri Ngộ lập tức cúi đầu.

Chuyện này, hắn có muốn chối cũng không thể chối được.

“Không thể nào… tuyệt đối không thể nào…” Tiêu Tri Quân đứng phía sau nói: “Tiêu gia chúng ta không thể nào làm ra chuyện như vậy!”

“Tiểu hữu Thái Hư, nhất định là ngươi nhớ nhầm rồi!”

Hạ Nhân hoàn toàn không để ý đến ông ta, tiếp tục nói: “Có Đan Đế ở đây, vãn bối đương nhiên không dám đồng ý, nếu không chẳng phải sẽ phá hỏng quy củ sao?”

Đan Đế gật đầu, nói: “Nếu đồng ý, đương nhiên sẽ phá hỏng quy củ!”

Hạ Nhân nói: “Nhưng ta lại không dám tùy tiện đắc tội Tiêu gia, dù sao lão tổ Tiêu gia cũng là đệ tử thân truyền của Thần Đế!”

“Tiến thoái lưỡng nan, ta bèn… ta bèn… ta nói với Tiêu Tri Ngộ rằng ta đồng ý, nhưng ông nhất định phải đưa cho ta một món thần khí phẩm cấp chín!”

“Hừ hừ hừ…” Đan Đế nói: “Ngươi đúng là tham lam!”

Hạ Nhân nói: “Không phải vãn bối tham lam, mà là vãn bối biết Tiêu gia nhất định không lấy ra được thần khí phẩm cấp chín. Ý của ta là khiến bọn họ biết khó mà lui!”

Hạ Nhân nói: “Sau đó, lão già Tiêu Tri Ngộ này thẹn quá hóa giận, bèn dùng thần niệm công kích ta!”

“May mà trên người vãn bối có một lá thần phù có thể phòng ngự công kích thần niệm, tổng cộng có thể chống đỡ công kích của người khác chín lần!”

“Ông ta công kích ta sáu lần, cuối cùng bản thân kiệt sức!”

“Đến lúc này, Tiêu Tri Ngộ càng thêm thẹn quá hóa giận, bèn vung tay đánh về phía ta!”

“Sau đó… mọi chuyện thành ra thế này!”

Nói xong, Hạ Nhân còn xòe tay: “Những gì ta nói đều là sự thật. Nếu Tiêu Tri Ngộ không thừa nhận, hai chúng ta có thể lần lượt lập lời thề!”

Vừa nghe nhắc đến lập lời thề, Tiêu Tri Ngộ cũng không dám phủ nhận, chỉ có thể nói: “Quả thực là như vậy… Sư tôn… đệ tử sai rồi!”

“Tất cả đều là lỗi của đệ tử!”

“Đệ tử... hu hu hu... là đệ tử đã bị công danh lợi lộc làm mờ mắt!”

“Chuyện này không liên quan đến gia tộc của đệ tử!”

“Thái Hư!” Lúc này, một vị phụ thần của Đan đạo bỗng lên tiếng, hơn nữa còn là một nữ Đan Đế.

Nàng nhìn chằm chằm Hạ Nhân, dịu dàng hỏi: “Bổn cung có một chuyện không hiểu!”

Hạ Nhân chắp tay: “Xin tiền bối chỉ giáo!”

Nữ Đan Đế hỏi: “Rốt cuộc là thần phù phẩm cấp nào mà có thể chống đỡ chín lần công kích thần niệm của Thần Hoàng cảnh?”

Hạ Nhân nói: “Là một lá thần phù phẩm cấp chín!”

“Thật sự là phẩm cấp chín?” Nữ Đan Đế lại hỏi.

Hạ Nhân gật đầu: “Đúng vậy...”

“Vậy thì không đúng rồi!” Nữ Đan Đế nói: “Ta biết ngươi là thần đan sư, thần niệm mạnh mẽ, nhưng dù thần niệm của ngươi có mạnh đến đâu, với tu vi Thần Tôn cảnh cũng không thể thôi động thần phù phẩm cấp chín!”

“Vâng, bệ hạ!” Hạ Nhân nói: “Vãn bối đương nhiên không thể thôi động nó. Lá thần phù dán trên người vãn bối là do một vị cao nhân thế ngoại giúp vãn bối dán lên!”

“Ha…” Nữ Đan Đế có vẻ khinh thường: “Cao nhân thế ngoại?”

“Chẳng lẽ ngươi định nói dối lừa ta?”

“Ta hỏi ngươi, vị cao nhân thế ngoại này tên là gì?”

Hạ Nhân lắc đầu: “Không biết, nhưng ta biết ông ấy họ Tào, ta vẫn gọi ông ấy là lão Tào!”

“Lá thần phù đó cũng là do ông ấy tặng cho ta để phòng thân!”

Nữ Đan Đế nói: “Chỉ dựa vào lời nói suông, ngươi hãy lập lời thề cho bổn cung xem!”

Hạ Nhân cười cười, nhưng không lập lời thề.

Thay vào đó, hắn giơ tay lên, lập tức ngưng tụ ra hình dáng một người.

Đó chính là hình dáng lão Tào đã biến thân thành Lực Đạo Thần Đế.

Nhìn thấy hình ảnh này, Đan Đế lập tức kinh hãi, phất tay đánh tan hình ảnh do Hạ Nhân ngưng tụ, nói: “Chuyện này dừng ở đây, không được hỏi thêm!”

Đan Đế hít sâu hai hơi, nói: “Được rồi… trước tiên áp giải Tiêu Tri Ngộ xuống!”

“Tiêu Tri Quân, ngươi cũng đi trước đi!”

“Vâng!” Mọi người chắp tay, sau đó lần lượt rời đi.

Người còn lại trong đại điện vừa đúng chín người. Ngoài Hạ Nhân và Đan Đế, bảy người còn lại đều là phụ thần.

“Thái Hư... chuyện này không trách ngươi!” Đan Đế nhìn chằm chằm Hạ Nhân, hỏi: “Lão Tào mà ngươi nói... ông ấy là sư tôn của ngươi sao?”

“Không phải!” Hạ Nhân lắc đầu, nói: “Ông ấy chê tư chất thiên phú của ta quá thấp, không chịu nhận ta làm đệ tử!”

Nghe đến đây, Đan Đế lại thở phào nhẹ nhõm.

CHƯƠNG 2353

Lại là Không Gian Thần Đế

Tám luồng thần niệm khổng lồ gần như đồng thời quét qua người Hạ Nhân.

Bọn họ đều muốn xem số lượng thần khiếu của Hạ Nhân.

“Ha ha ha...” Đan Đế cười khẽ, nói: “Chẳng trách hắn không chịu nhận ngươi làm đệ tử. Thái Hư à, chuyện khác không nói, chỉ riêng thiên phú hai mươi tám thần khiếu của ngươi thôi cũng đã...”

Lúc trước, khi Hạ Nhân lừa Không Gian Thần Đế, hắn đã để lộ hai mươi tám thần khiếu, ba cái lúc ẩn lúc hiện, năm cái hoàn toàn giấu kín!

Nhưng bây giờ đã khác, hắn để lộ hai mươi tám cái, hoàn toàn che giấu tám cái.

Dù sao Không Gian Thần Đế vẫn cứ đi đi lại lại trong Thánh Đan Thành, lỡ một ngày nào đó chạm mặt hắn, để hắn nhìn thấy một kẻ có thần khiếu ẩn giấu giống hệt mình, khó mà đảm bảo hắn không sinh nghi.

“Lúc trước, khi người này đưa thần phù cho ngươi, hắn có nói gì không?” Đan Đế lại hỏi Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Có... Hắn nói ta sẽ gặp hai lần tai ương đổ máu, nên đưa ta thần phù này dán lên người, bảo rằng thần phù này có thể giúp ta tránh được hai lần tai ương đổ máu!”

“Hôm nay ta suýt bị Tiêu Tri Ngộ giết chết, tính là một lần!”

“Ừm... chắc vẫn còn một lần nữa!”

“Ra là vậy!” Đan Đế gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

“Có điều, thiên phú luyện đan của tiểu tử này cũng không tệ!” Một vị phụ thần bên cạnh lên tiếng.

“Đúng vậy!” Đan Đế cũng thừa nhận: “Thiên phú luyện đan của Thái Hư không tệ, mà cơ duyên cũng khá tốt!”

“Thế này đi... Thái Hư, lần này nếu ngươi có thể giành ngôi quán quân, bản đế bằng lòng nhận ngươi làm đệ tử!”

Hạ Nhân lập tức giả vờ làm ra vẻ mừng rỡ, nói: “Vãn bối Thái Hư, đa tạ Thần Đế, nhất định sẽ dốc hết sức!”

“Đi đi...” Thần Đế nói: “Tìm một nơi ở đi, cẩn thận một chút, đừng gây chuyện nữa!”

Hạ Nhân mặt mày buồn bã: “Bệ hạ, tiệm đan của ta... tiệm đan của ta đã bị người nhà họ Tiêu đập tan, tổn thất của ta vô cùng nghiêm trọng!”

Đan Đế nhíu mày: “Nghiêm trọng đến mức nào?”

Hạ Nhân lấy ra một miếng ngọc giản, đọc từng món từng món cho Đan Đế nghe: “Thần đan lục phẩm Tôn Vương Đan, mười ba viên, trong đó có sáu viên hạ phẩm, ba viên trung phẩm, bốn viên thượng phẩm!”

“Thần đan lục phẩm Thiên Vương Đan...”

“Thần đan lục phẩm Uế Thổ Nhiễm Khiếu Đan...”

“Được rồi, được rồi!” Đan Đế phất tay: “Ngươi đi trước đi, sau này bản đế sẽ bảo người nhà họ Tiêu liên hệ với ngươi, bồi thường toàn bộ tổn thất!”

“Sau này cứ tìm bọn họ mà đòi là được!”

“Vâng, đa tạ Thần Đế bệ hạ!” Hạ Nhân cười hì hì rời khỏi đế cung của Thần Đế.

Sau khi hắn rời đi, trong đế cung cũng chỉ còn lại tám người.

Đan Đế và bảy vị phụ thần đan đạo.

“Chính thần... vị vừa rồi là...” Nữ Đan Đế trước đó từng quát mắng Hạ Nhân đứng dậy, thận trọng hỏi một câu.

Đan Đế hít sâu một hơi, nói: “Ta chỉ từng gặp người đó hai lần!”

“Người này cực kỳ khiêm tốn, trong hoàn cảnh bình thường, chưa bao giờ giao tiếp với người khác!”

“Có điều, nói cho các ngươi biết cũng không sao!”

“Được...” Các phụ thần lần lượt dựng tai lên nghe.

Đan Đế nói: “Đó là... Lực Lượng Thần Đế!”

“Trời ạ, ngay cả những Thần Đế như chúng ta cũng chỉ từng nghe nói đến tên của Lực Lượng Thần Đế mà thôi!”

“Đúng vậy!” Nữ Đan Đế có phần không phục, nói: “Tên Thái Hư kia có tài đức gì mà có thể khiến Lực Lượng Thần Đế đích thân xuất hiện, lại còn ban thần phù cho hắn?”

“Ha ha...” Đan Đế cười ha hả ngồi xuống, nói: “Các ngươi cảm thấy, chỉ dựa vào tưởng tượng suông, tiểu tử Thái Hư kia có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Lực Lượng Thần Đế sao?”

“Nhất định là hắn đã thật sự gặp người đó!”

“Có lẽ Lực Lượng lão nhân gia chỉ làm theo ý mình thôi. Đôi khi, ngươi và ta nổi hứng lên, chưa chắc đã không thể giao tiếp với một tiểu tử vô danh, chẳng phải đạo lý là vậy sao?”

“Có điều, thiên phú của hắn quả thực hơi kém!”

Hạ Nhân ung dung bước ra khỏi đế cung!

Nhưng Hạ Nhân vẫn hết sức cẩn thận, bởi vì hắn đã biết được một chuyện từ Thiên Hồng Đan Hoàng: tên Không Gian Thần Đế già khốn kiếp kia đang trốn trong Thánh Đan Thành!

Ai biết được tên khốn đó có đang theo dõi mình hay không.

Hạ Nhân vừa bước ra khỏi đế cung, hạ xuống chân dãy núi Thần Đế, thì đã chạm mặt Không Gian Thần Đế.

Nhưng vì đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nên khi nhìn thấy Không Gian Thần Đế, hắn không hề hoảng loạn.

Hạ Nhân ngẩng đầu, ánh mắt quét từ trên xuống dưới người Không Gian Thần Đế một lượt, sau đó hỏi: “Làm gì vậy?”

“Hừ...” Không Gian Thần Đế nói: “Tiểu tử ngươi thật vô lễ. Nhìn thấy đại nhân Thần Đế mà còn không hành lễ?”

“Xì...” Hạ Nhân cười lạnh: “Chỉ ngươi mà cũng đòi là Thần Đế?”

“Thần Đế đều đang họp trên núi...” Hắn chỉ vào đế cung Thần Đế phía sau: “Ngươi mà là Thần Đế gì chứ, nhiều nhất cũng chỉ là Thần Hoàng thôi!”

“Được, được, được!” Không Gian cười lạnh, nói: “Cho dù bản tọa chỉ là Thần Hoàng, cũng có thể lập tức nghiền ngươi thành tro bụi!”

Rất nhanh, một luồng đạo pháp đã trói chặt Hạ Nhân tại chỗ.

Lúc này Hạ Nhân đang trong trạng thái dịch dung, sử dụng thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu, hơn nữa khí tức cũng đã được chuyển đổi bằng U Minh Tịch Hồn Thuật. Thêm vào đó, Không Gian Thần Đế không cẩn thận phân biệt, nên đương nhiên không thể nhận ra Hạ Nhân.

Hạ Nhân bị giam cầm đến mức ngay cả lời cũng không thể nói.

Một lúc sau, không gian xung quanh hắn lại được nới lỏng.

“Phục chưa?” Không Gian hỏi Hạ Nhân.

Không Gian hỏi: “Ta chỉ hỏi ngươi một chuyện... Lúc trước, tên Thần Hoàng cảnh kia tung một chưởng không giết chết được ngươi, còn để ngươi chạy thoát!”

“Hình như ngươi đã dùng một môn không gian thần thông đặc biệt!”

Hạ Nhân chắp tay: “Đúng vậy...”

“Thần thông ở đâu, đưa ta xem?” Giọng điệu của Không Gian Thần Đế có phần không cho phép từ chối.

Hạ Nhân lập tức lộ ra vẻ mặt khổ sở.

“Ừm?” Không Gian nói: “Ta tu luyện không gian đạo pháp, chẳng lẽ còn thèm chút đồ này của ngươi?”

“Yên tâm đi, bản đế chỉ xem thôi, không phải cưỡng ép cướp đoạt.”

Hạ Nhân không còn cách nào khác, chỉ đành lấy từ trong nhẫn ra một miếng ngọc giản, sau đó cung kính đưa cho Không Gian Thần Đế.

Miếng ngọc giản này là thứ hắn lấy được từ trong nhẫn của thiên tài nhà họ Bồ, Bồ Trường Sinh, trước đó.

Trên ngọc giản ghi chép một môn không gian thần thông dịch chuyển tức thời, nhưng uy năng kém xa thần thông độc môn Hư Không Tật Động của hắn.

“Ồ...” Không Gian Thần Đế xem qua, sau đó mỉm cười, nói: “Thần thông này quả thực có chút thú vị... Có điều, dưới một đòn của Thần Hoàng cảnh, hư không sẽ bị khóa chặt. Ngươi dùng thần thông này, e rằng không dễ giãy thoát đâu nhỉ?”

Hạ Nhân nói: “Quả thực là vậy!”

“Có điều, vãn bối khá may mắn!”

Không Gian Thần Đế sững người: “May mắn?”

“Đúng vậy!” Hạ Nhân nói: “Lúc đó thần niệm của vị Thần Hoàng kia đã khô kiệt. Khi tấn công vãn bối, hắn chỉ dùng thần lực, không sử dụng sức mạnh pháp tắc!”

“Vì vậy vãn bối mới may mắn thoát được một kiếp!”

“Ồ...” Không Gian Thần Đế gật đầu: “Hình như đúng là vậy... Có điều, tại sao thần niệm của hắn lại khô kiệt?”

Hạ Nhân thầm mắng, tên chó má này sao mà lắm câu hỏi thế, hỏi mãi chưa xong.

“Không Gian đạo huynh...” Đúng lúc này, giọng Đan Đế bỗng truyền ra từ đế cung Thần Đế: “Mời đạo huynh tới đây một chuyến...”

“Thái Hư đã được bản đế nhận làm đệ tử, Không Gian đạo hữu tốt nhất đừng làm khó hậu bối này!”

Không Gian hừ lạnh một tiếng, chân vừa động, cả người đã biến mất không thấy đâu.

Hạ Nhân thở phào một hơi thật dài, sau đó nhanh chóng rời đi.